

store Antal blevne borte, og efter en lang Tids Forløb har man bragt mig dem fra Kjøbenhavns Criminal- og Politret, aabnede og ramponerede. Naar der nu foreligger saadanne Exempler paa, at Postvæsenet ikke sørger for at have paalidelige Assistent, saa forekommer det mig, at Affenderen eller, hvis han overdrager sin Ret til Modtageren, da denne maa være berettiget til at gjøre det samme Ansvar gjældende mod Postvæsenet for uforsvarlig Besørgelse, som Postvæsenet vil gjøre gjældende mod andre Folks Indgreb, nemlig Mulcten i saadanne Tilfælde, hvor det er vitteligt, at Breve ere blevne ødelagte eller aabnede af Postvæsenets Betjente. Af saadanne Exempler har der jo været mange. Det er tilfældigt faldet i min Lod at være Actor mod tre Postmestere i Distrikterne, og jeg har derved erfaret, at paa et lille Postcontoir havde Postbesørgelse været drevne i et meget stort og vidt Omfang. Alle tre Postmestre mistede deres Embeder paa Grund af Besørgelse. Nu forekommer det mig, at naar Postvæsenet vil være eneberettiget, bør det ogsaa have sine Pligter, og da troer jeg, at det billigste Krav, man kan gjøre til Postvæsenet, er, at det, saavidt det kan lade sig gjøre, erstatter bortkomne Breve i de Tilfælde, hvor der bevitstlig har fundet Uretterlighed eller Svig Sted fra dets Betjentes Side.

J. M. Mørk: Den høitagede Finanzminister reducerede et Par af de Bemærkninger, jeg igaar gjorde til §§ 2 og 3, til Misforstaaelser af Udtrykkene i Lovforslaget. Deri kan jeg dog ikke give den høitagede Minister ganske Ret, hvorvel jeg allerede igaar bemærkede, at den Fortolkning, jeg opstillede, egentlig neppe stemmede med den Mening, man havde havt ved Bestemmelsernes Affattelse. Med Hensyn til det Spørgsmaal, som jeg exempelviis anførte paa Befordring af et Brev ved Leilighed, henviste den høitagede Finanzminister til Litra d. i § 2, hvorefter den, der besørger et Brev paa den af mig anførte Maade, vilde være uden Ansvar, naar han satte et Frimærke paa Brevet. Jeg maa dog tilstaae, at, skjøndt det er mig noget uklart, hvad der menes med Udtrykkene i § 2

Litra d., antog jeg dog, at den af den høitagede Finanzminister anførte Maade til at frigjøre sig for Ansvar ligeoverfor Postvæsenets Eneret, dog neppe kunde høre ind under disse Udtryk; Benyttelsen af Frimærker til Opfyldelsen af Pligten ligeoverfor Postvæsenets Eneret maa dog her som i alle andre Henseender, hvor man benytter Frimærker eller Stempelmærker, forudsætte, at de anvendte Frimærker paa en eller anden for Postvæsenet betryggende Maade ere blevne annullerede; thi selve den Formalitet, at sætte et Frimærke paa et Brev, indeholder ikke nogen Garanti for, at ikke det samme Frimærke bliver benyttet igjen ved en anden Leilighed. Men netop den Omstændighed, at der saaledes maatte fordras en Annulering af Frimærket, vilde indeholde mange Vanfærligheder med Hensyn til Maaden, hvorpaa det skulde skee. Der kunde saaledes være Spørgsmaal om, at Affenderen skulde annullere Frimærket, i hvilket Tilfælde den, der befordrede Brevet, ikke havde nogen Garanti for, at det ikke var et allerede tidligere brugt Frimærke, der benyttedes. Og hvis det skulde være den, som befordrer Brevet, der annullerede Frimærket, da vilde Affenderen ikke have nogen Garanti for, at Frimærket virkelig blev tilintetgjort, men de have begge et Ansvar med Hensyn til Befordringen af Brevet og skulde derfor for sig kunne være betryggede mod Ansvar i det omtalte Tilfælde. I ethvert Tilfælde glæder det mig at have fundet en Støtte fra flere Sider og navnlig ogsaa hos det ærede Medlem, der nu satte sig, for at hele denne Opretholdelse af Postvæsenets ubetingede Eneret til at besørge Breve, naar der ikke er Tale om noget Bederlag, men kun om en Leiligheds- og Velvilligheds-sag, med fuld Føie kunde opgives, idet der ikke er nogen som helst Grund til nu at opretholde den. Det andet Punkt, jeg vilde berøre, og som jeg tøvrigt ogsaa anseer for at være af Betydning, angaaer Forsendelsen af Sedler eller Værdipapirer i et saadant Omfang, at Forsendelsen har en Vægt af over 50 Ouint. Den høitagede Finanzminister meente, at der ogsaa her var en Misforstaaelse af § 3 tilstede hos mig, idet nemlig Pengebreve, som veiede over 50 Ouint, vilde efter Loven, som den her